

**Juris Canonici Theoria Et Praxis, Ad Forum Tam
Sacramentale quàm contentiosum, tum Ecclesiasticum,
tum Seculare**

Cabassut, Jean

Lugduni, 1698

IV. De venerabilis Eucharistiæ Sacramento.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62355](#)

per manus impositionem Episcoporum Spiritum sanctum post Baptismum accipere debent, ut plenè Christiani inveniantur. Ex multis sane veterum testimoniorum compertum habemus, quoties citra urgentem necessitatem solenniter baptizabantur catechumeni, morem fuisse, ut statim à Baptismo confirmarentur per impositionem manus ab Episcopo; & subinde Sacramento Eucharistiae communicarent, etiam infantes ipsi recens baptizati, ut ex S. Cypriano liquet in libro de lapis.

X. Quā verò etate conveniens sit baptizatos confirmari, præstat audire, & sequi monitum Catechismi Romani sic docentis: *Illud etiam observandum est, omnibus quidem post Baptismum Confirmationis Sacramentum posse administrari; sed minus tamen expedire hoc fieri antequam pueri rationis usum habuerint. Quare si duodecimus annus expectandus non videatur, usque ad septimum differre hoc Sacramentum maxime convenit.* Catechismo astipulatur ratio, quia facile contingit ut plerumque infantes, quin etiam ipsi eorum parentes suscepti hujus Sacramenti recordationem nullam habeant post aliquot annorum decursum, nutentque inter duo pericula, vel non providendi de hoc suscipiendo Sacramento, vel illud per oblivionem iterandi, quod nullatenus fas est iterare. Non enim solent Confirmaciones in acta referri, ut solent Baptismi & Matrimonia, quia major obstat difficultas in promiscuo multorum confirmandorum concurru.

X. Cum dicat Concilium Tridentinum sess. 23. cap. 4. de reform. Primâ Tonsurâ non initientur qui Confirmationem non sibi erint; quærunt Doctores, an si fecus fiat, incurrit mortalis culpa. Et quidem communiter negant de mortali, & concedunt de veniali, quia nullum hic verbum exprimitur, quo strictum preceptum imponatur. Ita quoque ulterius sentiunt, etiam ulterius progrediendo ad Ordinum collationes, modò contemptus absit, Navarra cap. 22. num. 9. Candelabrum Aureum de Confirmatione num. 41. Victoria de Sacramento Ordinis num. 232. Suarez in 3. p. quæst. 72. art. 8. disp. 38. lect. 1. Coninch de Confirmatione art. 8. num. 90. & 91.

C A P U T IV.

De venerabili Eucharistiae Sacramento.

I. **E**UCHARISTIA duplēcē habet rationem, & Sacramenti, & Sacrificii; sed non constituitur sub ratione Sacramenti nisi per Sacrificium: ut enim existat hoc Sacramentum, prærequiritur consecratio; ipsa vero consecratio est ipsummet Sacrificium, quo Christus immolatur

immolatur, ut docet S. Thomas q.83. art.1. Scindam porro utrumque, & Sacramentum, & Sacrificium censeri nomine signi externi & sensibilis, diverso tamen respectu : Sacramentum enim est lignum gratiae quam Deus confert fuscipienti ; Sacrificium verò est signum exterius ejus cultus interioris, quem Deo deferimus spectato tanquam rerum omnium supremo Domino. Quā ratione sapienter dicit S. Augustinus lib. 10. de civit. Dei, cap. 4. *Multa denique de cultu divino usurpata sunt, quia honoribus deferuntur humanis, sive humilitate nimia, sive adulatio[n]e pestifera: ita tamen ut quibus ea deferuntur, homines habeantur, qui dicuntur colendi & veuerandi; si autem iis multum additur, & adorandi. Quis verò sacrificandum censuit, nisi ei, quem Deum aut scivit, aut paravit, aut finxit?* Nec verò stat tota Sacrificii ratio in illa supremi dominii recognitione, cùm possit illa recognitio dominii supremi fieri à nobis per simplices protestationes, orationes, aliosque diversos à Sacrificio actus. Aliquid aliud igitur requirit Sacrificii ratio, ejus specifica differentiæ constitutivum. Istud porro est alicujus creaturæ religiofa destructio facta in signum & protestationem supremi dominii & excellentiæ Dei valentis destruere quæcumque creavit, & pro cuius gloria nulla creatura est quæ destrui non debet, si sit opus, aut si Deus ita velit; sive sit illa destructio realis & physica, qualis contigit humanitatis Christi in crucis Sacrificio cruento; sive sit destructio ac immolatio mystica, qualis evenit in Sacrificio Eucharistiae incruento, mortis Christi cruentæ commemorativo.

I I. Antiqui Ecclesiæ Sanctæ Patres istud mysterium simplicius speculantur, non aliam in Sacrificio Eucharistiae sacratissime prædicanter immolationem Christi, quā illam quæ facta fuit in cruce, cuius exhibet commemorationem lacra Eucharistia. Horum menti adhæret S. Thomas 3. p. q.83. art.1. cuius hæc est inscriptio, *Utrum in hoc Sacramento Christus immoletur?* Cui affirmativè responderet, duasque profert responsionis suæ rationes. Primam quidem, quia hujus celebratio Sacramenti, imago quædam est passionis Christi: solent verò imagines earum rerum nominibus appellari, quas repræsentant. Secundam verò rationem subjungit, quia per istud Sacramentum participamus fructibus passionis Christi. Authoritateque subnittitur Sanctorum Augustini & Ambrosii. Ait enim S. Augustinus apud Prosperum in libro Sentent. *Semel immolatus est Christus in semetipso, & tamen quotidie immolatur in Sacramento.* Qui locus desumptus est ex Augustini epist. ad Bonifacium, & habetur in can. *Semel immolatus*, de consecrat. dist. 2. Ambrosius verò, seu potius Commentator epistolarum Pauli, qui nomine Ambrosii circumfertur, sic ait in cap. 10. ad Hebr. *In Christo semel oblata est hostia ad salutem sempiternam potens: quid ergo nos? Nonne per singulos dies offerimus? Sed ad recordationem mortis ejus.* Denique allegat S. Thomas Ecclesiæ Collectam Dominicalem dicentem: *Quoties hujus hostia commemoratione celebratur, opus nostra redēptionis exercetur.* Et M.m 2. quia

quia instare quis posset, Sacramenti immolationem quam memorat, esse tantum secundum imaginem, & non secundum rem; recte ibid, respondet, hostiam Sacramenti esse realiter & in individuo eandem ipsam hostiam, quæ immolata fuit in Cruce: & sic quod ubique immolatur in Ecclesia, esse idem corpus cum immolato & oblatu in Cruce, & non diversa corpora; atque ita esse unam eandemque victimam & sacrificium in Altaribus, commemorativum Sacrificii Crucis, eadem praesente victima.

III. Placet admodum Gabriel Vasquez disp. 222. cap. 7. 8. & 9. illud cum veteribus Sanctis Patribus & Angelico Doctore vestigiis infestans. Nam cap. 8. in princ. duplex distinguit sacrificium: unum quidem absolutum, aliud commemorativum. Porro absolutum, quale fuit in Cruce, requirere ait realem hostiam immolacionem, seu destructionem; non verò commemorativum, quale est charisticum, quod Christus de se obtulit in ultima cena in memoriam instantis passionis fuit, & quod offert quotidie Ecclesia in memoriam ejusdem præteritæ passionis. Addit subinde Vasquez, non satis esse ad rationem sacrificii, quod fiat commemoratio mortis, sed insuper necesse esse, ut interveniat eadem numero victimæ; alioqui enim non fore sacrificium, sed taatuum signum & quasi larvam sacrificii: sic enim non offerretur Deo res eadem, cuius mors repræsentaretur. Itaque si vera esset hæreticorum opinio, quod Christi corpus non contineatur sub speciebus, posset quidem fieri commemoratio mortis Christi in tali Sacramento, ut ipsi fatentur; sed nullatenus sacrificium verum. Itaque sacrificia veteris Legis, per qua etiam fiebat aliqua sacrificii Christi futuri commemoratio, non ideo erant vera sacrificia per illam commemorationem, eo quod aliam haberent hostiam quam Christi corpus: sive illa mystica commemoratio, seu repræsentatio non erat nisi accidentaria Legis veteris sacrificii, quæ in hac sola re veri sacrificii rationem ac essentiam habebant, quia realiter immutabatur ac destruebatur res oblatæ, sive per macerationem & occisionem, ut in pecudibus; sive per cremationem, ut in panibus; sive per effusionem, ut in liquoribus. Idemque Vasquez cap. 7. veterum Patrum pleraque profert testimonia, non aliam veri in Eucharistica oblatione sacrificii rationem agnoscunt, quam quatenus idem in Ecclesia offertur Christi corpus, quod repræsentat factam sui in Cruce immolationem, cuius est memoriale sacrificium Eu-

I V. Recentiores Scholastici conantes argutiū Sanctis Patribus & Thomā hanc indagare questionem, diversis inter se sententias dissident. Quidam, ut Suarez, absolute negant esse de ratione sacrificii, ut res oblatæ realiter immutetur. Alii collocant immolationem in verbis consecrationis, quatenus Corpus & Sanguis seorsim ponuntur, quatenus mysticè fieri potest ex verbis consecrationis, quæ solius corporis meminerunt super hostia,

hostia, & solius sanguinis super calice; adeo ut nisi obliteret necessaria concomitania, re ipsa corpus & sanguis separarentur sicut in cruce. Hos verò refellens Bellarminus instar, concomitantiam dum impedit illam separationem, impedit hoc ipso immolationem. Quemadmodum nullum fuisset sacrificium si Sacerdos Aromaticus, dum intentabat istum, qui tauto maectando sufficiebat, fuisset superveniente casu istus aversus, ita ut cum taurus non excepisset; illa utique istus destinatio non sufficeret ad sacrificium aut maectationem.

V. Ipse verò Bellarminus lib. I. de Sacrificio Missæ, cap. ult. circa fin. assignans in ipso consecrandi actu Eucharisticum Sacrificium, fundat immutationem quæ est Sacrificio essentialis, in horum trium concursu. Primum quatenus res profanae panis & vinum mutantur in res sacras carnem & sanguinem Christi. Secundò quia per eandem consecrationem res ista Deo offeruntur. Tertid quia per hanc ipsam consecrationem res oblatæ ad veram, & externam destructionem ordinantur, quatenus accipiendo formam cibi & potus destinantur ad mandationem & potionem. Quanvis enim Christus per hanc mandationem non amittat suum esse naturale, amittit tamen suum esse sacramentale, definitque esse cibus sensibilis. Alii Doctores collificant Christi Eucharisticam destructionem in eo, quod eti vitam non amittat, amittit tamen vitæ usum dum alligatus Sacramento: non enim potest in illo statu seipsum mouere, neque videre, neque audire, neque tangere, neque alias exercere operationes, ad quas elicendas necessaria sunt species sensibiles, quæ divisibile spatium efflagitant; cum tamen Christus in Sacramento continetur modo proflus indivisibili. Alii recurrent ad Eucharisticam mandationem, neque admittunt rationem sacrificii in consecratione, nisi inchoative & imperfete. Alii recurrent ad verba oblationis, quæ post consecrationem proferuntur in Missa. Nec desunt qui pro ipsa immolatione assignant specierum hostia fractionem, quæ fit ante consumptiōnem. Alii his explosis, alias communiscent mutationum in Eucharistia formas. Nobis sufficiat immutatio quam solam agnovere priisci Ecclesiæ Patres & Sancti Doctores, quibus suffragatur S. Thomas, scilicet facta olim in Cruce immolatio, quam in Altari commemoramus per oblationem ejusdem numero victimæ, quæ litata est pro nobis in Cruce.

CAPUT